της **Μαριάννας Τζιαντζή**

Τι κοινό έχει ο προσφυγικός καταυλισμός στη Μόρια με τις παραγκουπόλεις στις Φιλιππίνες; Και στις δύο περιπτώσεις πραγματοποιήθηκε μια «καυτή κατεδάφιση».

Όπως γράφει ο Μάικ Ντέιβις (βλ. «Planet of Slums») όταν κάποιος μεγαλοϊδιοκτήτης γης θέλει να απαλλαχτεί από τους ενοχλητικούς καταυλισμούς, καταφεύγει στη μέθοδο της «φλεγόμενης γάτας». Βάζει φωτιά σε μια ζωντανή γάτα μουσκεμένη στο πετρέλαιο και τη ρίχνει στο στόχο του (οι σκύλοι αποφεύγονται γιατί πεθαίνουν πολύ γρήγορα). Τρελαμένο το ζωντανό, τρέχει δαιμονισμένα κι έτσι καίγονται πολλές καλύβες μέχρι να ξεψυχήσει.

Στη Μόρια η φωτιά, που κατέστρεψε δεκάδες σκηνές, δεν προκλήθηκε από γάτα αλλά από ένα γκαζάκι.

«Θα μπορούσε να είχε συμβεί σε οποιοδήποτε σπίτι», δήλωσε το κυβερνητικό στέλεχος Γ. Κυρίτσης. Όμως ο απολογισμός δεν θα ήταν ο ίδιος αν ο χώρος ήταν ένα «οποιοδήποτε σπίτι».

Σε ένα οποιοδήποτε σπίτι, οι τοίχοι δεν είναι από πλαστικό, ώστε να αρπάξουν αμέσως.

Σε ένα οποιοδήποτε σπίτι, η φωτιά δεν μεταδίδεται στα διπλανά σπίτια εκτός και αν αυτά είναι χτισμένα από εύφλεκτα υλικά.

Σε ένα οποιοδήποτε σπίτι μπορεί κανείς να ακουμπήσει το γκαζάκι σε μια σταθερή επιφάνεια, σε ένα τραπέζι ή στον πάγκο της κουζίνας, και όχι κατάχαμα, οπότε πολλαπλασιάζονται οι κίνδυνοι ανάφλεξης.

Σε ένα οποιοδήποτε σπίτι οι άνθρωποι δεν στριμώχνονται σαν τις σαρδέλες, δεν λαμπαδιάζουν.

Παροιμιώδες θα μείνει το «οποιοδήποτε σπίτι» του κ. Κυρίτση, όπως τα «γεμιστά» της

κυρίας Φωτίου. Θα μείνει σαν μνημείο μνημονιακής τύφλωσης, όμως δεν θα μείνουν το κοριτσάκι και η γιαγιά του που είχαν την ατυχία να μην κατοικούν **σε ένα οποιοδήποτε σπίτι.**

Πηγή: ΠΡΙΝ